

CHARLES
BUKOWSKI

Poșta

Traducere din limba engleză
de Sorin Gherguț

POLIROM
2017

O săptămână mai târziu stăteam tot acolo cu mâinile-n buzunare și un suplinitor a venit la mine.

— Domnule, cred că sînt gata să fac sortarea acum.

— Ești sigur? l-am întrebat.

— Am avut 97, 98, 99 și de cîteva ori 100 la pregătire.

— Tre' să-nțelegi ca am cheltuit o grămadă de bani cu pregătirea ta. Vrem ca treaba asta să meargă fără cusur!

— Domnule, cred realmente că sînt pregătit!

— Bine – i-am strîns mîna – atunci dă-i drumul, băiete, și să ai baftă.

— Vă mulțumesc, domnule!

A fugit spre camera de sortare, un acvariu de sticlă-n care te băgau ca să vadă dacă știi să-noți în apele lor. Bietul peștișor. Ce prăbușire de la statutul de șmecher într-un oraș de provincie. Am intrat în camera de pregătire, am scos banda de cauciuc de pe fișe și m-am uitat la ele prima oară.

— Ah, căcat! am zis.

Cîțiva tipi au rîs. Apoi instructorul a zis:

— Cele 30 de minute s-au încheiat. Acum vă-ntoarceți la lucru.

Adică înapoi la cele 12 ore.

Nu reușeau să țină destui oameni ca să expedieze corespondența, și cei care rămîneau trebuiau să facă toată treaba. Pe orar

apăream la lucru două săptămîni la rînd, dar apoi ar fi urmat să primim patru zile libere. Astea ne ținea pe picioare. Patru zile de odihnă. În ultima noapte dinaintea celor patru zile libere, s-a auzit interfonul.

— ATENȚIE! TOȚI SUPLINITORII DIN GRUPA 409!...

Eram în grupa 409.

— ...CELE PATRU ZILE LIBERE AU FOST ANULATE. SÎNTEȚI PROGRAMAȚI SĂ VĂ PREZENTAȚI LA LUCRU ÎN CELE PATRU ZILE!

21

Joyce și-a găsit o slujbă taman la Departamentul de Poliție al Comitatului. Trăiam cu un gabor! Dar cel puțin era-n timpul zilei, ceea ce-mi oferea un răgaz față de mîinile alea drăgăstoase – numai că Joyce a cumpărat doi peruși, și nenorociții nu vorbeau, scoteau doar niște sunete toată ziua.

Joyce și cu mine ne-ntîlneam la micul dejun și la cină – totul era foarte pe fugă și mișto așa. Deși mai izbutea să mă violeze cînd și cînd, era mult mai bine, în afară de peruși.

— Ascultă, scumpo...

— Ce mai e?

— Bine, m-am obișnuit cu mușcatele și cu muștele și cu Picasso, dar trebuie să-nțelegi că muncesc 12 ore pe noapte și-nvăț o diagramă pe lângă asta, și-mi molestezi vlaga care-mi mai rămîne...

— Molestez?

— Bine. Nu mă exprim cum trebuie. Îmi pare rău.

— Ce vrei să zici cu „molestez“?

— Am zis, lasă asta! Ascultă, e vorba de peruși.

— Deci acum sînt perușii! Și ei te molestează?

— Da.

— Cine stă deasupra?

— Ascultă, lasă poantele. Lasă porcăriile. Încerc să discut ceva cu tine.

— Acu-mi spui tu mie ce să las!

— Bine! *Rahat!* Tu ești cu banii! Mă lași sau nu să vorbesc? Răspunde-mi, da sau nu?

— Bine, scumpișor: da.

— Bine. Scumpișorul spune așa: „Mami! Mami! Perușii ăia blestemați mă scot din minți!“

— Bine, spune-i lu' mami cum te scot perușii din minți.

— Păi, se-ntîmplă așa, mami, chestiile-astea clămpănesc toată ziua, nu se opresc niciodată, și eu tot aștept să-i aud spunînd ceva, dar nu spun niciodată nimic și nu pot

să dorm toată ziua fiindcă stau și-i ascult pe idioteii ăștia!

— Bine, scumpișor. Dacă te țin treaz, scoate-i afară.

— Să-i scot afară, mami?

— Da, scoate-i afară.

— Bine, mami.

Mi-a dat un pup și apoi a-ntins-o pe scări spre slujba ei de gabor.

M-am băgat în pat și-am încercat să adorm. Cum mai clămpăneau! Fiecare mușchi din trup mă durea. Dacă stau pe partea asta, dacă stau pe partea aia, dacă stau pe spate, mă durea. Am descoperit că era mai bine pe burtă, dar asta a devenit obositor. Îmi lua două-trei minute bune să-mi schimb poziția.

Mă zvîrcoleam și mă suceam, înjurînd, mai țipînd, mai rîzînd cîte-un pic de caraghioslîcul situației. O țineau tot într-un clămpănit. Au început să mă calce pe nervi. Ce știau ei despre suferință în colivia lor mică? Sporovăială de 'telectuali! Doar pene; creiere cît o gămălie.

Am reușit să mă dau jos din pat, să merg în bucătărie, să-mi umplu o cană cu apă și apoi m-am dus la colivie și am aruncat apa peste ei.

— Bulangii nenorociți! i-am înjurat.

S-au uitat la mine fioros de sub penele lor ude. *Tăceau!* Nimic nu se compară cu vechiul

tratament cu apă. Am învățat ceva de la doctorii de cap.

Apoi cel verde cu piept galben s-a aplecat și s-a mușcat singur de torace. Apoi a ridicat capul și a-nceput să clămpăne spre cel roșu cu piept verde, și s-au pornit din nou.

Stăteam pe marginea patului și-i ascultam. Picasso a venit și m-a mușcat de gleznă.

Asta a pus capac. Am dus colivia afară. Picasso m-a urmat. 10 000 de muște s-au ridicat în aer. Am pus colivia pe pământ, am deschis ușița și m-am așezat pe trepte.

Amîndouă păsările s-au uitat la ușiță. Nu puteau să-nțeleagă, și parcă puteau. Le simțeam parcă mințile mici încercînd să funcționeze. Își aveau acolo hrana și apa, dar ce era cu spațiul ăsta deschis?

Cel verde cu piept galben s-a dus primul. A sărit în deschizătură de pe stinghia lui. A zăbovit, prins cu ghearele de sîrmă. A stat acolo 15 secunde, încercînd să se hotărască. Apoi ceva a făcut clic în mica lui căpățîină. Sau mica ei căpățîină. N-a zburat. A țîșnit drept spre cer. Sus, sus, sus, sus. Drept în sus! Drept ca o săgeată! Picasso și cu mine stăteam și ne uitam. Nenorocitul se dusesse.

Urma la rînd cel roșu cu piept verde.

Cel roșu era mult mai ezitant. Făcea ture pe fundul cuștii, nervos. Era o hotărîre a dracului de grea. Oameni, păsări, toți și

toate trebuie să ia hotărârile astea. Era un joc greu.

Deci bătrînul roș' făcea ture chibzuind. Lumina galbenă a soarelui. Muște bîzîind. Om și cîine privind. Tot cerul. Tot cerul ăla.

Era prea mult. Bătrînul roș' a sărit pe sîrmă. Trei secunde.

FÎL!

Pasărea s-a dus.

Picasso și cu mine am luat colivia goală și ne-am întors în casă.

Am dormit bine pentru prima oară după săptămîni de zile. Chiar am uitat să pun ceasul să sune. Călăream un cal alb pe Broadway, New York City. Tocmai fusesem ales primar. O aveam sculată ca lumea, și atunci cineva a aruncat cu un pumn de noroi în mine... și Joyce m-a scuturat.

— Ce s-a-ntîmplat cu păsările?

— Dă-le dracu' de păsări! Sînt primarul New Yorkului!

— Te-am întrebat de păsări! Nu văd decît colivia goală!

— Păsări? Păsări? Ce păsări?

— Scoală-te naibii!

— Ai avut o zi grea la birou, dragă? Pari nervoasă.

— Unde SÎNT PĂSĂRILE?

— Mi-ai zis să le scot afară dacă nu mă lasă să dorm.